

### 3. ประวัติทะเลน้อย

ประวัติในการก่อตั้งชุมชนทะเลน้อยไม่มีการบันทึกไว้เป็นหลักฐานว่าได้เริ่มมีขึ้นเมื่อใด สมัยใด ในช่วงแรก ๆ จึงอาศัยจากคำบอกเล่าสืบต่อกันมา ซึ่งจะละเอียดไม่กล่าวถึงเสียก็ไม่ได้ เพราะอย่างน้อยในคำบอกเล่าที่ผู้หลักผู้ใหญ่เล่าสืบต่อกันมาก็ต้องมีเค้าของความเป็นจริงอยู่บ้าง ในกรณีของชุมชนทะเลน้อยก็เช่นกัน ในช่วงแรกที่ไม่สามารถหาหลักฐานทางประวัติศาสตร์ได้ ก็อาศัยคำบอกเล่าเป็นสำคัญ ผู้ที่กรุณาเล่าให้ฟังก็คือ ผู้เฒ่าผู้แก่ในหมู่บ้านโดยเฉพาะนายเชื้อ หมื่นหนู (ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 2 ต.พนางคุด) และนายผ่อง เคนนครินทร์

ตาผ่องและลุงผู้ใหญ่เชื้อเล่าให้ฟังว่า ผู้เฒ่าผู้แก่เล่าว่าแต่เดิมทะเลน้อยไม่ได้เป็นทะเลเหมือนที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ บริเวณทะเลที่เห็นในปัจจุบัณเมื่อก่อนเป็นป่าไม้ ป่าคงคิบ มีไม้ที่สำคัญ ๆ เช่น ไม้ตะเคียน ไม้ซี้เสียน ไม้เนื้อแข็งทั่ว ๆ ไปและเป็นที่รวมของสัตว์ป่าจำพวกช้าง เสือ มากมาย มีหมู่บ้านอยู่ 2 แห่งชื่อ "บ้านกล้วย" และ "บ้านกลาง" บ้านกล้วยตั้งอยู่ตรงปากคลองฉนวน คานในทะเลน้อยและบ้านกลางอยู่บริเวณที่เนินทางตะวันออกของทะเลน้อยในปัจจุบัณนี้ ตาผ่องเล่าว่า ยังมีผู้พบกระเบื้องเป็นเศษเล็กเศษน้อยอยู่บริเวณทั้งสองดังกล่าวอยู่เนือง ๆ บริเวณซึ่งเคยเป็นที่ตั้งของบ้านกลาง ปัจจุบันนี้ชาวบ้านก็ยังเรียกปากคลองสายเล็ก ๆ สายหนึ่งว่า "คลองบ้านกลาง"

เล่ากันว่าครั้งหนึ่งในสมัยสุโขทัย ช่วงพอขุนรามคำแหงมหาราชขึ้นครองราชย์ยกทัพมาปราบแหลมมละยาญ ได้แวะพักไม้ไผ่บริเวณทะเลน้อยปัจจุบันนี้ ไปทำเรือเพื่อเดินทางไปปราบเมืองต่าง ๆ หากคำเล่านี้เป็นความจริงก็แสดงว่า ในช่วง 700 ปีกว่า ๆ ที่ผ่านมายังไม่มีทะเลน้อยเพราะพอขุนรามคำแหงครองราชย์  
- ช่วง พ.ศ. 1820-1860

จุดควาสนของบ้านกล้วย และบ้านกลาง เกิดขึ้นเมื่อเกิดฝนแล้งติดต่อกัน 3 ปี "แล้งจนหาเกลือไม่พบ" ตาผ่องบอก การที่หาเกลือไม่พบก็หมายถึงว่าทำนาไม่ได้คนอพยพออกจากหมู่บ้านทั้งสองไปที่อื่นจนหมดสิ้น

และส่วนใหญ่ก็ไปทางจังหวัดนครศรีธรรมราช

ผู้เขียนคิดว่าจุดกำเนิดของทะเลน้อยจึงน่าจะเกิดขึ้นด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้ พอเกิดฝนแล้งติดต่อกันหลายปี ก็เกิดไฟไหม้ป่า จนผู้เฒ่าผู้แก่เรียกว่า "ไรพระเพลิง" เพราะไฟติดอยู่เป็นเวลาหลายเดือนจึงดับลงได้ เป็นอันว่าบ้านกล้วย บ้านกลาง รวมทั้งป่าไม้ที่เคยอุดมสมบูรณ์ก็ถูกไฟไหม้จนหมดสิ้น อยู่นานวันเข้า เมื่อมีฝนตกปรายกว่าสถานที่แห่งนี้ได้กลายเป็นแอ่งน้ำขนาดใหญ่ และกลายมาเป็นที่รวมแหล่งสัตว์น้ำนานาชนิดไม่ว่าพวกจระเข้ ปลา ชนิดต่าง ๆ

ตามองแล้วว่า บ้านทะเลน้อยปัจจุบันนี้น่าจะเริ่มขึ้นอีกในสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย เพราะในปี พ.ศ. 2459 ทานกัโศมาอยู่ในหมู่บ้านนี้แล้ว แต่เดิมบ้านเรือนปลูกไม้สูงเหมือนปัจจุบัน โดยเฉพาะในปี พ.ศ. 2481 ยังไม่มีสะพานเดิน เพิ่งมีกันตอน พ.ศ. 2485 นี้เอง ส่วนทะเลน้อยก็เป็นดินน้ำโคลงเคียน ไม่มีผักตบชวาหรือกอหญ้าชนิดต่าง ๆ ขึ้นมากมายเหมือนปัจจุบันนี้ ในทะเลน้อยยังมีตอไม้ตะเคียนใหญ่ ๆ ที่เหลือจากไฟไหม้หมด เป็นที่ซุกซ่อน อาศัยของปลา และชาวบ้านก็จับปลาโดยการนำเอาวนไปล้อมตอไม้เหล่านี้แล้วไล่ให้ปลาออกจากตอไม้มาติดวน เรือที่ใช้ในการออกไปจับปลาก็ใช้เรือมาด(เรือขุดจากต้นไม้ทั้งต้น) ไซพายและไซใบ โดยไซใบลานมาเย็บทำใบเรือ

เล่ากันว่าพอมีเรือใบสี่ขาววิ่งมาในทะเล ชาวบ้านจะหนีขึ้นเขากันหมด เพราะเรือใบสี่ขาวไม่ใช่เรือของหมู่บ้าน มันหมายถึง เรือของทางราชการจากเมืองนครศรีธรรมราชมาปราบโจรผู้ร้ายในหมู่บ้าน ใบเรือทางราชการหาค่ายผ้าสีขาวจึงสังเกตุได้ง่าย เรื่องที่ว่า แต่เดิมบ้านทะเลน้อยเป็นหมู่บ้านที่ทางราชการมองว่าเป็นแหล่งซ่อนสมุขของเหล่าโจรผู้ร้ายมากมาย มีการจับปลกันมาก มีหลักฐานที่ปรากฏอยู่ในช่วงสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 เสด็จประพาสแหลมมะละยาญ โคตรงบันทักกล่าวถึงทะเลน้อยเอาไว้ว่า "...ในทะเลคอแค้นกันนี้ว่าผู้ร้ายซุกซุมอย่างยั้งหังเสี่ยงหังพหฺลึงหังสงขลากล่าวโทษกันว่า เขตทะเลน้อย ในแขวงเมืองนคร มีคนตั้งบ้านเรือนมาก แต่เกือบจะไม่มีคนคิดเลย ในหมู่บ้านนั้นเป็นผู้ร้ายหังสิ้น ค่วยเป็นปลายแดนห่างจากเมืองนครศรีธรรมราชมาก การคิดตามผู้ร้ายยากลำบากอย่างยิ่ง การอันนี้ก็เห็นจะเป็นจริงค่วยหัวเมืองที่เขตแขวง ติดต่อกันนี้ ๆ หรือชนบทคาบเกี่ยวกัน และก็ติดตามผู้ร้ายยากค่วยกันทุกเมือง ...." (1) นี่เป็นส่วนหนึ่งที่ประวัติศาสตร์ได้กล่าวถึงชุมชนทะเลน้อย และคงเป็นที่มาของคำกล่าวที่ว่า "พหฺลึงเมืองคนคุด" (ผู้เขียน) ตามองและลุงผู้ใหญ่เชื่อเล่าว่าสมัยแรก ๆ ที่ชาวทะเลน้อยยังไม่ปลูกกระจูดในทะเลน้อย คองพายเรือไปถอนกระจูดจาก ต.ตะเคี๋ยง อ.ชะอวด และยอมรับว่าในแถบนั้นก็มีผู้ร้ายซุกซุมจริง ๆ "มีการปล้นกัน

กลางวันแสด ๆ" ในเวณแต่ละวัน ตาผองยังเล่าว่าแต่เดิมตัวอำเภอดังอยู่ที่ ต.พนางตุง ซึ่งติดกับชุมชนเลนอย  
 ในปัจจุบัน แต่ตอนหลังต้องย้ายไปที่ อ.ควนขนุน ที่ตั้งของตัวอำเภอนี้ ท่านเล่าว่าตอนนั้นพลูรายแถบ  
 ริมทะเลเลนอยถูกปราบปรามแล้วที่ตำบลควนขนุนกลับมีโจรสลัดชุม ตาผองยังจำชื่อหัวหน้าโจรที่มีชื่อในช่วงนั้นได้  
 2 คน คือ "รุ่งคอนทราย" และ "คำหัวแพร" รุ่งคอนทราย มีชื่อว่า "รุ่ง" แต่บ้านอยู่คอนทราย ซึ่งท่านลคอน  
 ทรายก็มีอยู่จริงในอำเภอกวนขนุนในปัจจุบันนี้ ส่วนหัวหน้าโจรอีกคนหนึ่งชื่อ "คำหัวแพร" ตาผองบอกว่ามีการ  
 พุดถึงกันสองความหมาย ความหมายที่หนึ่งก็คือ "ชื่อคำ" และชอบโทษหัวค้ายผ้าแพร" อีกอย่างก็คือ "ผมคำ  
 เหมือนแพร" เมื่อโจรสลัดชุมนายอำเภอกวนขนุนไปมาลำบากเลยย้ายอำเภอกวนขนุนไปไว้ที่ อ.ควนขนุน ปัจจุบันนี้เสียจะได้ปราบ  
 โจรได้สะดวกขึ้น

สำหรับเรื่องที่ว่าเมื่อกอนตัวอำเภอดังอยู่ที่ ต.พนางตุง หรือไม้นั้นข้าพเจ้าได้เดินทางไปสอบถาม  
 ประวัติจากท่านศึกษาธิการอำเภอกวนขนุน (2) ท่านเล่าให้ฟังว่า ท่านจำได้ว่าประวัติการทรมานเวียนของอำเภอก  
 วนขนุนในปัจจุบันเริ่มจาก อำเภอดุตร (ชาวบ้านมักเรียกอำเภอเหนือ) แล้วย้ายไปตั้งที่อำเภอลำปางประ  
 ริมคลองปากประ แล้วต่อมาย้ายมาตั้งที่ทะเลเลนอย (ที่ชาวบ้านเรียกว่าหัวลาน ปัจจุบันนี้ มีการปลูกบ้าน ปลูกที่  
 พักของข้าราชการ จนที่ดินแถบหัวลานปัจจุบันนี้ยังคงเป็นดินราชพัสดุ ซึ่งชาวบ้านที่ปลูกบ้านเรือนอยู่ต้องเสียค่า  
 ราชพัสดุทุกปี) ต่อมาย้ายอำเภอกวนขนุนไปตั้งที่ควนพนางตุง ที่บริเวณวัดพนางตุงในปัจจุบัน หลังจากนั้นย้ายไปที่  
 อำเภอกวนขนุนในปัจจุบัน ซึ่งอยู่ในช่วงปี พ.ศ. 2465-2466 ท่านศึกษาธิการอำเภอบอก ซึ่งก็ตรงกันกับที่ตา  
 ผองเล่าให้ฟัง

ประวัติของชุมชนทะเลเลนอยถึงตอนนี้เราพอมีหลักฐานที่บันทึกเอาไว้บ้างแล้ว โดยเฉพาะสภาพภายใน  
 ทะเลนอยที่ไถกลาวถึงมาแล้ว มีอยู่อีกตอนที่ทรงกลาวถึงสภาพทะเลเลนอย อยู่ในหน้า 150 ของหนังสือ "พัท  
 ลุงรำลึก" ซึ่งพิมพ์ในปี พ.ศ. 2479 ซึ่งสมัยนั้นพระยาพลยุทธเสนาฯยังดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ในพระ  
 ราชบัณฑิตยสภา ไถทรงกลาวถึงทะเลเลนอยเอาไว้ว่า "....ไถ้ไถคนไปคูที่ทะเลเลนอย แขวงเมืองนครศรีธรรม  
 ราช ระยะทาง 2 ช.ม. น้ำขึ้นเรือไฟเข้าไม่ได้ ต้องลงเรือเล็กเข้าคลองนางเรียงไปอีก 25 นาที ถึงในนั้น  
มีคอกบัวหลวงสีเขียว แต่น้ำขึ้นจนราษฎรทำนาได้ในทะเล ที่เมืองพัทลุงนี้ จะหาของปลาดุกที่ทำในบ้านเมือง  
 ไม่มีอันใดเลยสักอย่างเดียว มีเหม่หมอกินขาว ซึ่งทำที่บ้านทาระนะในคลองปากประ พรมแดนเมืองนครศรีธรรม  
 ราช ดินชาดีกว่าคนโหลวมาก แต่ชาวบ้านนั้นนำมายายเมืองพัทลุงได้เล็กน้อย ไม่ใคร่มีผู้ซื้อเพราะปกติไม่มีใคร  
 ซื้อขายกัน ไม่ออกจากเมืองไถ้ จึงมีภาชนะแค้สัก 3-4 อย่าง รูปไม่เป็นเรื่องหนึ่งนั้น ถ้ารู้จักทำรูปก็ จะดีกว่า

คืนสงขลามาก....."

จากพระราชบันทึกดังกล่าวทำให้เราได้ทราบว่าวันที่มีดอกขาวสะพรั่งอยู่ตามคลองนางเรียงในปัจจุบันนี้มาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 โน่นแล้วและสภาพทะเลน้อยก็ไม่ได้ลึกอะไรมากนักและที่ทรงกล่าวถึงบ้าน "หาระณะ" ปัจจุบันบ้านหาระณะนี้ยังมีอยู่ ชาวบ้านยังเรียกว่า "บ้านโคกหม้อ" (หมายถึงเคยมีการปั้นหม้อที่นั่น มีเตาเผาเหลืออยู่) อยู่ใน ต.มะกอกเหนือ อ.ควนขนุนนั่นเอง และยังมีหลักฐานสนับสนุนที่ว่าถนนพัทลุงเมื่อก่อนมีช่างมาก และมีการปั้นหม้อกันทั้งที่สงขลาและที่พัทลุง ที่รัชกาลที่ 5 ทรงกล่าวถึง เราจะพบการกล่าวถึงเรื่องนี้อีกในพระราชบันทึกรัชกาลที่ 5 เรื่องเงาะป่า<sup>(3)</sup> ตอนหนึ่งว่า

จะเริ่มร่างทางว่าไปเที่ยวป่า  
แล้วลงเรือมากใหญ่ไปพัทลุง  
แวะเกาะยอดขึ้นชื่อหม้อเข้านชาย  
แวะลู่ถึงพัทลุงรุ่งราตรี

ขึ้นสงขลาตามใจคิดหมายมุ่ง  
ตามเขตทุ่งทะเลสาบคลื่นรบคึก  
แล้วแจวกรายไปเที่ยวชมเกาะสี่  
นอกจากนี้ขึ้นข้างวางเข้าไพร...

จากที่กล่าวมาทั้งหมดก็เป็นประวัติของทะเลน้อย และชุมชนทะเลน้อยที่มีความเป็นมาจากอดีตกาลที่ยาวนานของหมู่บ้าน ทั้งที่เป็นคำกล่าวเล่าอ้าง และพอที่จะมีหลักฐานประกอบเท่าที่หาได้ในเวลาอันจำกัดต่อไปเราก็มาทำความรู้จักกับทะเลน้อยที่เป็นอยู่ปัจจุบันจากการบันทึกของคนยุคปัจจุบันที่ยังมีชีวิตอยู่ และมีวิธีการที่เป็นวิทยาศาสตร์มากขึ้น ท่านผู้บันทึกเรื่องราวบางอย่างของทะเลน้อยเอาไว้สักระยะ ๓ รอบ ๆ ก็คือ ท่านอาจารย์ ชัยวุฒิ พิชะกุล<sup>(4)</sup> แห่งศูนย์วัฒนธรรมจังหวัดพัทลุง โรงเรียนพัทลุง ท่านได้กล่าวถึงทะเลน้อยเอาไว้ว่า

ทะเลน้อย เป็นแหล่งน้ำหรือบึงขนาดใหญ่ ตั้งอยู่ในเขตอำเภอควนขนุน อยู่ทางทิศเหนือของทะเลสาบสงขลา(ตอนใน) มีคลองนางเรียงและคลองยวนยาวประมาณ 2.5 กม.เชื่อมติดต่อกับทะเลสาบตอนใน มีเนื้อที่ประมาณ 17,000 ไร่ หรือพื้นที่ผิวน้ำประมาณ 24.4 ตารางกิโลเมตร ความเค็มเฉลี่ยประมาณ 0.13 ส่วนต่อพันส่วน จักเป็นทะเลสาบน้ำจืด กว้างประมาณ 5 กิโลเมตร ยาวประมาณ 6.50 กิโลเมตร ชายฝั่งวัดโดยรอบยาวประมาณ 20 กิโลเมตร น้ำในทะเลน้อยมีความลึกเฉลี่ย 1.50 เมตร ลึกที่สุด 2.50 เมตร มีลำธารสายเล็ก ๆ 5 สาย ไหลลงสู่ทะเลน้อย พื้นที่โดยรอบประกอบด้วย

ก. ส่วนที่เป็นป่าเสม็ด อยู่บริเวณทางทิศเหนือของทะเลสาบ ซึ่งมีสภาพพื้นที่เป็นเนินสูง อันเกิดจากการทับถมของตะกอน ชาวบ้านเรียกว่าควน และควนหนึ่งที่อยู่บริเวณนี้ก็คือ ควนซีเสียน ซึ่งเจ้าหน้าที่เขต

ห้ามล่าสัตว์ทะเลน้อยใดมาตั้งคานตรวจสัตว์ป่าอยู่ที่

ข. ส่วนที่เป็นป่าจุก ส่วนใหญ่อยู่ทางทิศเหนือ ทางทิศตะวันออกของทะเลสาบและในที่ลุ่มโดยทั่วไป ชาวทะเลน้อยได้อาศัยคนจุกมาสานสาธ(เสื่อ) ออกจำหน่ายเป็นสินค้าพื้นเมืองมาแต่โบราณ

ค. ส่วนที่เป็นนาข้าว เป็นทุ่งกว้างอยู่ทางทิศใต้ ทิศตะวันออกและทางทิศออกเฉียงเหนือของทะเลสาบ

ง. ส่วนที่เป็นทุ่งหญ้า ส่วนใหญ่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นส่วนที่น้ำท่วมถึงในฤดูฝน เพราะเป็นที่ราบลุ่มมาก

ในทะเลน้อยส่วนที่เป็นพื้นดินน้ำ มีพืชน้ำจืดชนิดขึ้นเจริญงอกงาม เช่น บัวต่าง ๆ ผักตบชวา จอก-  
หูหนู เป็นต้น และอุดมไปด้วยพันธุ์สัตว์น้ำ เช่น ปลาไหล ปลาลำพัน ปลาคูก ปลาช่อน ฯลฯ ด้วยเหตุผลเหล่านี้เอง คือทะเลน้อยมีน้ำจืดเกือบสนิท และมีอาหารเกือบอุดมสมบูรณ์อยู่ทั่วไป จึงทำให้ทะเลแห่งนี้เป็นที่รวมของนกน้ำนานาพันธุ์เป็นจำนวนมากมาหลายชนิด เล่ากันว่าโดยเฉพาะนกน้ำนั้นมียูอยู่จำนวนมากประมาณไม่ต่ำกว่า 30,000 ตัว และมีชนิดเท่าที่สำรวจกันมาแล้วไม่ต่ำกว่า 112 ชนิด ซึ่งในบรรดานกที่สำรวจ เชื่อกันว่าอาจจะมียูมากกว่านั้น นกน้ำที่มีจำนวนมาก คือ นกกาน้ำขาว นกอีโกลน นกกระสาแดง นกฟริก นกยางโทน นกกระแตแต้แวด นกเป็ดน้ำ นกเป็ดผี นกเป็ดแดง นกเป็ดคัมแค นกอดชัมป่าซาแดง นกอดชัมคว๊ขาว เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้เองทะเลน้อยจึงเต็มไปด้วยชีวิตธรรมชาติของนกนานาชนิด ภายหลังจากสำรวจอย่างแน่ชัดของกรมป่าไม้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ โดยประกาศให้พื้นที่ทะเลน้อย ในอำเภอมริเวอดประมาณ 50 ตารางกิโลเมตร หรือ ประมาณ 17,500 ไร่ ซึ่งครอบคลุมตำบลเคิ่ง อ.ชะอวด จ.นครศรีธรรมราช ตำบลทะเลน้อย ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง และตำบลตะเคียนชะ อ.ระโนด จ.สงขลา เป็นเขตห้ามล่าสัตว์ เมื่อวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2518 ที่ทำการของเขตห้ามล่าสัตว์ ตั้งอยู่ริมทะเลน้อยใกล้ ๆ หมู่บ้านนั่นเอง และในปัจจุบันได้พัฒนาเป็นอุทยานนกน้ำด้วย ซึ่งถือว่าเป็นแหล่งที่สวยงามอีกแห่งหนึ่งของ จ.พัทลุง นอกเหนือจากการรักษานูรักษาทักษากรของชาติอีกทางหนึ่งด้วย

อนึ่งในสมัยโบราณมริเวอดรอบ ๆ ทะเลน้อยมีช่างชนิดหนึ่งอาศัยอยู่มากมีขนาดเล็กกว่าช่างธรรมดาชาวบ้านเลวว่าเป็นช่างพื้นดินอินเดีย และเรียกว่าช่างทุ่งบาง ช่างแกลบบาง ช่างทองโนก หรือทุ่งโนตบาง

ข้างแควบาง ซ่างคอมบาง จึงทำให้มีช่างทำนเรียกทองที่บริเวณทะเลน้อยตลอดไปจนถึงตำบลตะเคียนชะอำเภอรโนต จ.สงขลา "ทุ่งข้างคอม" ซ่างเหล่านี้ไม่ค่อยมีประโยชน์ต่อชาวบ้านมากนัก เพราะนำมาฝึกใช้งานอะไรไม่ค่อยได้ มักจะตายเสียก่อน นอกจากนี้ในสมัยก่อนช่างเหล่านี้จะรวบรวมชาวบ้านอยู่เสมอ ยังทำลายป่าจุก ต้นกระจุกที่ชาวบ้านถอนไวแล้ว เพื่อนำใบสานสานให้เสียหายอยู่เสมอ ปัจจุบันเป็นที่น่าเสียดายว่าช่างเหล่านี้ถูกทำลายจนสูญพันธุ์หมดแล้ว เมื่อประมาณ 50-60 ปีมาแล้ว ชาวชุมชนโคเคาะมาตั้งคอกคลองข้างในบริเวณนี้ โดยทำพิธีคล้องช้างที่บ้านทะเลน้อย ต่อมาในบริเวณนี้ได้สร้างโรงเรียนขึ้นเรียกว่า "โรงเรียนคอกช้าง" คือ โรงเรียนควนพนางตุงนั่นเอง....."

ดังที่กล่าวมาทั้งหมดเป็นประวัติความเป็นมาของทะเลน้อย และชุมชนทะเลน้อยซึ่งอาจจะยังไม่มี  
ความสมบูรณ์เพียงพอ ด้วยเวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้ามีจำกัด แต่เดิมนึกว่าการจะทราบประวัติความเป็น  
มาของหมู่บ้านหนึ่ง ๆ คงไม่ยากนัก แต่ทดลองทำก็จึงใคร่รู้ว่าไม่ง่ายอย่างที่คิด หมู่บ้านชุมชนมักมีความเป็นมาของ  
ตัวเองที่ยาวนานและลึกซึ้ง จริง ๆ แล้วพอพูดถึงความเป็นมา ประวัติของหมู่บ้าน ชาวบ้านมักมีอารมณ์ร่วมอย่าง  
สูงที่จะพูดถึงอดีตของบรรพบุรุษของเขา ที่ก่อร่างสร้างหมู่บ้านมาให้เขาอยู่จนถึงปัจจุบัน แต่หาข้อมูลที่เป็นข้อบับ  
หักโงวเป็นหลักฐานได้ยากเต็มที น่าที่จะมีผู้ที่เคยโตในหมู่บ้านควรที่จะจดบันทึก ศึกษาความเป็นมาของหมู่บ้านของ  
ชุมชนของตัวเองให้ลึกซึ้ง เพราะอย่างน้อยประวัติศาสตร์เหล่านั้นจะชี้ให้เราได้มองเห็นปรากฏการณ์ทางสังคม  
ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันได้เด่นชัดมากขึ้น เพราะส่วนหนึ่งของปรากฏการณ์ในปัจจุบันมีผลสืบทอดมาจากประวัติศาสตร์  
อันยาวนานของหมู่บ้านนั่นเอง ดังชุมชนทะเลน้อยแห่งนี้